

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 9532/2022
17.11.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Небојша Милосављевић, адвокат из ..., против тужене Општине Блаце, коју заступа Општински јавни правобранилац, ради утврђења дискриминације, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1086/22 од 12.05.2022. године, у седници већа одржаној дана 17.11.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1086/22 од 12.05.2022. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Прокупљу П 3/22 од 18.02.2022. године одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд утврди да је тужена Општина Блаце - Скупштина општине Блаце, тешко дискриминаторски поступала према тужиоцу у периоду од доношења Закључка од 23.05.2017. године па све до истека манадата тужиоцу као члану Комисије за ..., као радном телу туженика (12.05.2020. године) најпре привременом обуставом исплате новчане накнаде, коју је претходно утврдио 22.12.2016. године, а потом и обуставом исплате Закључцима од 24.10.2017. године и од 05.06.2020. године, који су важили уназад, односно Закључком од 27.12.2018. године, иако тужена, као орган јавне власти, себе као доносиоца закључка није изузела од редукције права на наведену принадлежност, иако су статусна права свих Комисија изједначена (став 1). Одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се забрани даље вршење радње тешке дискриминације тужиоца, односно понављање исте према тужиоцу (став 2). Одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд пресуду објави у дневном листу о трошку туженог, одмах по правноснажности (став 3). Обавезан је тужилац да туженој надокнади трошкове парничног поступка у износу од 55.500,00 динара (став 4).

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 1086/22 од 12.05.2022. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Прокупљу П 3/22 од 18.02.2022. године, у ставу првом, другом и трећем изреке пресуде (став 1), а

преиначена у ставу четвртог изреке тако што је обавезан тужилац да плати туженој трошкове парничног поступка у износу од 46.500,00 динара (став 2). Одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка (став 3).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11, 49/2013 УС, 74/2013-УС, 55/14,87/2018 и 18/20, у даљем тексту: ЗПП) и утврдио да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је решењем СО Блаце од 09.06.2016. године именован за члана Комисије за ..., као једне од више комисија. Закључком комисије за административна питања СО Блаце од 22.12.2016. године одређена је висина месечне новчане накнаде члановима и председницима комисија. Закључком од 23.05.2017. године, привремено је обустављена исплата новчане накнаде свим комисијама, осим оне која је донела закључак и комисије за међународну сарадњу, за израду стратегије и развој спорта и за планове и то за период од априла до августа те године. Закључцима од 24.10.2017. године, 01.09.2017. године, 27.12.2018. године и 05.06.2020. године, обустављена је исплата накнаде члановима свих комисија сем члановима доносиоца закључка и комисији за планове. Тужилац сматра да је оваквим поступањем тужене, наведеним закључцима, као члан једне од осам комисија туженог дискриминисан у односу на чланове комисије доносиоца одлука.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилан је закључак нижестепених судова да нема дискриминације тужиоца.

Забрана дискриминације представља једно од основних начела Устава Републике Србије. У члану 21. Устава прописано је да свако има право на једнаку законску заштиту без дискриминације (став 2.), и да је забрањена свака дискриминација, непосредна или посредна, по било ком основу, а нарочито по основу расе, пола, националне припадности, друштвеног порекла, рођења, вероисповести, политичког или другог уверења, имовног стања, културе, језика, старости и психичког или физичког инвалидитета (став 3.).

Одредбама члана 14. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода и члана 1. Протокола 12. уз наведену конвенцију, у ставу 1. утврђена је општа забрана дискриминације у остваривању сваког права које предвиђа закон, тако што је прописано да ће се свако право које закон предвиђа остварити без дискриминације по било ком основу по раси, боји коже, вероисповести и политичком и другом уверењу, националном или друштвеном пореклу, повезаности са националним мањинама, имовини, рођењу или другом статусу, а ставом 2. прописано је да јавне власти неће ни према коме вршити дискриминацију по основима који су поменути у ставу 1.

Одредбом члана 2. Закона о забрани дискриминације („Службени гласник РС“, број 22/09) дефинисани су појмови и изрази дискриминације и дискриминаторског поступања који означавају свако неоправдано прављење разлике или неједнако поступање, односно пропуштање (искључивање, ограничавање или давање првенства) у односу на лица или групе, као и чланове њихових породица или њима блиска лица на отворени или прикривен начин, а који се заснива на раси, боји коже, прецима, држављанству, националној припадности или етничком пореклу, језику, верским или политичким убеђењима, полу, родном идентитету, сексуалној оријентацији, имовном стању, рођењу, генетским особеностима, здравственом стању, инвалидитету, брачном или породичном статусу, осуђиваности, старосном добу, изгледу, чланству у политичким, синдикалним или другим организацијама и другим стварним, односно претпостављеним личним својствима. Одредбом члана 4. истог закона прописано је да су сви једнаки и уживају једнак положај и једнаку правну заштиту без обзира на лична својства и да је свако дужан да поштује начело једнакости, односно забрану дискриминације.

Наиме, из наведених одредаба произлази да је најбитнија карактеристика дискриминације- прављење разлике између лица које тврди да је дискриминисано и других лица у истој или упоредивој ситуацији, које при том мора бити неоправдано и мора бити везано за неко лично својство дискриминисаног лица. Према члану 45. став 2. Закона о забрани дискриминације, тужилац мора да учини вероватним да му је због неког личног својства повређено људско или мањинско право зајемчено Уставом што је неопходна претпоставка да би се могла утврдити повреда начела забране дискриминације. Уколико неоправдано неједнак третман нема за основ лично својство онда може бити реч о неком другом забрањеном противправном понашању, али не и о дискриминацији. Како је то изостало, није повређено начело једнаких права и обавеза и није извршена дискриминација тужиоца по личном својству.

Из напред наведених разлога, применом члана 414. став 1. Закона парничном поступку одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**